

A. WEIDENMULLER:

Det skjulte Horn.

Oversat af

N. P. MADSEN.

Imod sin Villie maatte hun smile.

„Det vilde være en rar Hjælp, De vilde jo bare jage mig de Par Sjæle bort.“

„Nej, sikkert ikke, hvis De vilde iføre Dem den omtalte Kniplingsdragt med de røde Lotusblomster.“

„Den skulde da saa være hvid for Varmens Skyld dernede. Men jeg er ikke vis paa, at Missionens Kasse kunde bære Udgiften til Blomsterne.“

„Aa, vi vilde bare sende nogle Slaver ud at plukke dem i Viktoriastad eller Albert-Nyanza.“

„Hvor kan De tale om Slaver? De ved da nok, at Missionen ikke holder Slaver.“

„Naa, det havde jeg helt glemt. Saa var der vel ikke andet for end fra Tid til anden at gaa ud og søge efter Lotusblomster.“

„Men hvis De nu tilfældigvis skulde ligge i Krig med en eller anden Høvding, eller en ond-sindet Araber havde gjort Oprør?“

„Ja, saa maatte Fru Landraadinden jo tage Forvaltningens Tøjler saa længe. At hun forstod sig paa det —.“

„Mor, Mor, Skovrider von Wiesenthals kommer! Hvad skal man nu gøre?“

Med dette Forfærdelsesraab styrtede Lina ind i Stuen og forstyrrede ikke blot Samtalen ved Vinduet, men ogsaa den lille Lur, som Præstekonen tog sig paa Sofaen. Denne sprang forskrækket op og spurgte:

„Hvem af dem er det?“

„Saa vidt jeg kan se, er det Fruen, Tanten, Bertha og de tre unge Piger, der er i Pension.“

Marianne saa uvilkaarlig hen til Wolf, og begynde maatte le over den Skuffelse, der laa i deres Ansigt. Idet samme stormede ogsaa Franz ind i Værelset og raabte:

„Hr. von Baumbach, Marianne og Lina, skynd jer — her ind i Soveværelset. Naar Mor har taget imod Selskabet, er vi forlængst nede igennem Haven og paa Vej til Reichenberg. I vil dog vel ikke, at vi skal odelægge hele Eftermiddagen sammen med disse gamle Skovriderdamer og deres Følge?“

Wolf og Lina løb beredvillig hen imod Døren. Ogsaa Marianne gjorde nogle Skridt, men blev saa pludselig staaende og sagde hurtigt:

„Nej, det gaa ikke. Hvis vi allerede havde været borte, saa havde det været en anden Sag, men for Mors Skyld og for Resten ogsaa for vor egen er det ikke rigtig at snige os bort. I det mindste maa Lina og jeg blive, og jeg synes nu ogsaa, at De, Hr. von Baumbach, og du, Franz, skulde blive og hilse paa Gæsterne.“

„Ja, Marianne har Ret, I to Pigebørn maa da i hvert Fald blive,“ sagde Præstekonen. „Vi har jo slet ikke noget til Kaffe, Rør straks nogen Dej til Vaffer, Lina!“

„Men Hr. von Baumbach og jeg behøver da ikke at hjælpe med at bage,“ brummede Franz ærgerlig, idet han klammede sig til Dørgrebet som til en Redningsplanke. „Vi har da Lov til at flygte for den nysgerrige Bande.“

Marianne kastede et hurtigt Blik ud paa Vægen.

„Der kommer de allerede — i ivrig Underholdning med Postbudet. De ved godt, at Hr. Assessor er hos os, det kan jeg se paa dem, og hvis de nu slet ikke saa ham —.“

Hun holdt rødmende inde.

„Jeg ser nok, at Havet ikke lægger sig til Hvile, før det faar sit Offer,“ sagde Wolf, idet han morede sig kostelig over Situationen. „Hr. studiosus, lad os da være Mænd. Naar vi har tilfredsstillet deres Nysgerrighed tilstrækkeligt, giver Frøken Marianne os et Vink, og vi forlader den hede Jordbund med Anstand og Værdighed.“

Franz udstødte et hjerteskerende Suk, men slap dog Haandtaget.

„Man kan mærke, at De ikke kender Tante Aurelia og heller ikke den skønne Bertha. Hvis De ikke straks tilkaster hende et Par fyrrige Blikke eller overrækker hende Deres sønderknuste Hjerte og et Rosenblad, saa stikker Tanten ubarmhjertig Deres Øjne ud med sin spidse Næse.“

„Franz, var ikke saa uopdragen,“ fik Moderen lige sagt, da hele Sværmen i det samme traadte ind ledsaget af Lina.

„God Dag, kæreste Fru Pastorinde! Hvorledes har De det? Og hvad siger De til, at vi kommer saa talrigt? Men hvem kan blive hjemme, naar det gælder de kære Høfere? Og der har vi Frøken Marianne igen! Velkommen hjem fra Schweiz. De vidtberede, misundelsesværdige! Og Hr. Studenten er ogsaa hjemme? Jeg mente, De først skulde komme i September. Og De har ikke set over til Weisenfeld endnu — slemme De. De ved dog, hvor stor Pris vi sætter paa Dem — alle, alle. Endnu i Gaar berømmede Bertha Deres kostelige Vittigheder.“

Imidlertid var der et saadant Virvar af Spørgsmaal og Udbrud, at man næsten ikke kunde høre sine egne Ord. Men desto dybere føltes den Stilhed, der opstod, idet Fruen højtidelig begyndte:

„Tillader De, at jeg forestiller Dem en ny Bekendt af vort Hus — Hr. Regerings-Assessor von Baumbach, Nevø af en rig Dame, hos hvem vor Marianne opholdt sig en Tid. Paa Tilbagevejen fra Schweiz har han gjort os den Fornøjelse at aflægge os et Besøg.“

Wolf bukkede, idet han med rolig Alvor mønstrede de seks Damer, som Præstekonen forestil-

lede for ham efter Alder, hvad der havde til Følge, at de tre Pensionærer saa tvungen paa hinanden, og Frøken Bertha lo smigret, medens Skovriderinden sammen med Tante Aurelia med et forekommende Smil traadte hen til ham.

„Det glæder os meget at lære Dem at kende. En Gehejme Regeringsraad von Baumbach var en intim Ven af min Fader, Ober-Appellations-Justitsraad von Turk. Var det maaske en Slægtning af Dem?“

„Det tror jeg næppe, Frue,“ svarede Wolf. Det maa da have været en meget fjern Sidelinie i vor Familie. Hverken min Oldefader eller min Bedstefader havde Brødre, og min Fader var ligeledes eneste Søn.“

„Men De har vel selv Søkende?“

„Nej, jeg er ikke saa lykkelig.“

„Naa, det maa jeg sige, det er heldigt, men ogsaa alvorligt. Jeg ved fra min Fader, hvilket Ansvar der hviler paa en Stamherre. De er vel allerede gift?“

Wolf smilede. Med Glæde havde han sagt: „Ja, i høj Grad, jeg har allerede otte Børn,“ men i Mariannes Nærhed syntes denne Spøg upassende.

Derfor sagde han blot:

„Nej, Frue.“

„Men dog sikkert forlovet?“

„Heller ikke, Frue.“

Den videbegerlige Dame havde stor Lyst til at spørge videre i den Retning, men paa en Gang opdagede hun Assessorens skarpe og spottende Blik og slog derfor ind paa en anden Vej til at udforske den gaadefulde Fremmede.

„De har ogsaa været i Egadin?“ begyndte hun, idet hun trak Handskerne af.

„Ja, jeg kom i Gaar direkte fra Samaden.“

„Var Waldheim da ikke en stor Omvej?“

„For den, der kun rejser for Fornøjelse, gives der ingen Omvej.“

„Ja, men ved De hvad, Waldheim er dog virkelig ikke et Sted, man gør en Omvej til.“

Marianne, som med spændt Opmærksomhed havde fulgt denne Eksamens, medens hun hjalp de tre unge Piger Tøjet af, fandt nu Tidspunktet passende til at hjælpe de to Herrer bort. Som en Indledning dertil begyndte hun:

„Frue, jeg hører med Forbavelse og Bedrøvelse, at De omtaler vort kære Waldheim ringeagtende. Det kan jeg virkelig ikke lade være uimodsagt. Hvor gives der andre Steder en saadan gammel Klosterkirke og en saa navnkundig Krigergrav? At de ikke staa i Badeløse, er en stor Mangel. Og har De maaske i Wiesenfeld en Seværdighed som Fæstningsværkerne i Reichenberg tæt herved? At de maa være højst interessante for en Officer som Hr. Assessor er dog meget naturligt.“

Hendes Iver forekom Fruen meget naturlig, og hun gik glat i Fælden.

„Jeg har aldeles intet imod Deres Waldheim, min kære Frøken, aldeles intet,“ sagde hun naadig. „Men har De saa ogsaa allerede vist Hr. Assessor den store Sjældenhed?“

„Krigergraven og Kirken fra det fjortende Aarhundrede har jeg allerede i Morges taget i Øjesyn,“ faldt Wolf ind i Mariannes Sted. „Fæstningsværkerne har jeg derimod ikke set, men dem vil Hr. Student Høfer have den Godhed at vise mig i Eftermiddag. Imidlertid maa jeg vel nu give Afkald paa hans Følgeskab, da jeg jo umulig kan unddrage ham Deres elskværdige Selskab.“

„Kunde De da ikke vente til i Morgen?“ spurgte Fruen forsigtig.

„Nej,“ raabte Franz ivrig.

Wolf søgte behændigt at dække over dette ufor-sigtige Udbrud, idet han sagde med et forbindtlig Smil:

„Jeg tænker desværre, at jeg bliver nødt til at rejse i Morgen.“

„Det er Skæde,“ sagde Skovriderfruen, der pludselig var blevet meget kølig. „Saa kan vi absolut ikke gøre nogen Indvending imod, at De tager til Reichenberg i Dag og tager vor kære Student med.“

Derpaa satte hun sig i Sofaen med et Skalder-træk, som tydelig nok sagde:

„Hvad kan saadan en-Trækflugt ogsaa nytte min Bertha?“

Vejen fra Waldheim til Reichenberg var ikke særlig smuk, da den førte over flere skaldede Højdedrag, hvorpaa der ikke voksede andet end Ukrudt, men Franz fandt den dog pragtfuld denne Eftermiddag. Om det var af Glæde over at være sluppet saa heldigt ud af den smukke Berthas Hænder, eller om den elskværdige Assessor's Selskab eller det dejlige Vejr var Skyld i det, nok er det, at han var oven ud lystig og snakkesalig. Wolf havde i Begyndelsen følt sig en Smule nedslaaet over, at Marianne ikke var med, men Studentens Lystighed besejrede snart hans triste Stemning. Og for Resten — om nogle faa Timer kunde han jo se ind i de blå Øjne og lytte til den bløde Stemme, som han holdt saa meget af. Og hvor kunde Franz fortælle — I gssuppen og kaad. At Marianne spillede en Hovedrolle i det meste af, hvad han fortalte, tog Wolf som noget selvfølgeligt, og Franz fandt paa sin Side ikke noget paa-faldende i, at hans Ledsager særlig interesserede sig for det, som angik hans Søster. At han elskede hende, havde Studenten forlængst opdaget, hvorfor skulde han saa ikke have at vide, hvilken udmærket Pige hun havde været som Barn, hvorledes de sammen havde vadet i Bækken og fanget Fisk, hvorledes hun saa udmærket forstod at forbinde, naar han havde slaaet sig?

Efterhaanden som den unge Student fortalte, kom Wolf til at holde mere og mere af ham, og flere Gange paa Hjemvejen havde han Lyst til

at sige til sin lystige Kammerat: „Kære Franz, jeg vilde være umaadelig glad ved at have dig til Svoger.“ Men han betvang sig.

Et Stykke uden for Waldheim kom Pastor Høfer og Marianne dem i Møde, og alle de Drømme, som Wolf havde drømt i de gamle Skandsegrave og imellem de forfaldne Mure, gik nu i Opfyldelse. Han gik ved hendes Side, som opfyldte hele hans Hjerte, medens han lyttede til den Mand, som han havde lært at se op til og elske som ingen anden. Aftenen forløb endnu behageligere end den foregaaende, da Præsten hele Tiden kunde deltage i Underholdningen, og det var allerede sent, da Franz foreslog, at de skulde synges noget. Da Wolf erklærede, at han elskede Sang, nikkede Præsten opmuntrende til Marianne, og hun satte sig til Instrumentet og ledsagede sin Broder, idet han sang nogle Sange.

Franz havde en fin, blød Tenor, der klang smukt. Men tilsidst sagde Fruen bestemt:

„Nu, Franz, nu maa vi i Seng!“

Præsten saa smilende beklagende hen til Wolf, der forskrækket var sprunget op.

„Mor, hvor du er streng! Tillad os dog i det mindste at synges vor Yndlingssalme, som en Slags Afskedshilsen til Hr. von Baumbach. Hvem ved, naar han skal høre os synges igen.“

Wolfs Ansigt blev kridhvidt. Han havde helt glemt, at han skulde rejse næste Dag. Og hvad — hvis den Bøn, han næste Morgen vilde fremkomme med, blev afslaaet, saa vilde han jo for alle Tider kun blive en fremmed i dette Hjem. Den Tanke kom til at hvile blytung paa hans Hjerte. Han satte sig atter og faldt hen i tunge, drømmefulde Tanker, medens Præsten og hans Børn højtideligt sang:

Saa tag mig da ved Haanden

og led du mig.

til jeg opgiver Aanden

og dør i dig.

Jeg kan ej vandre ene,

ej noget Fjed,

det baader mig alene,

naar du gaar med.

Da Wolf et Kvarters Tid efter stod ved Vinduet i Hotelværelset og lyttede til Bækkens Murren uden for, havde han kun en uklar Forestilling om, hvad der var sket, siden Sangen var ophørt. Han vidste blot, at en blød Haand havde skælvet i hans, og at en Stemme havde sagt: „Men Hr. von Baumbach, hvor ser De bleg ud. Hvorfor sagde De ikke, at De var træt?“ Alt andet svømmede hen i en Taage.

Men uden for sang Bækken sin monotone Sang, rastløs og uophørlig, som den havde gjort det i Hundreder af Aar.

IX.

Da Wolfs Fader var faldet ved Worth, havde hans eneste Søn, den Gang en opløben sygelig ung Mand paa nitten Aar, den vemodige Ære personlig at bringe en høj Orden, som den afdøde havde baaret, tilbage til Landets Fyrste Den Dag maatte Wolf uvilkaarlig tænke paa, da han tidlig næste Morgen traadte ind i Præstegaarden og langsomt nærmede sig Præstens Værelse. Skønt han følte sig i høj Grad alvorlig stemt, gled der dog et Smil hen over hans Ansigt, idet han sammenlignede sit Besøg oppe paa Fyrstens Slot med det, han nu havde for. Men hvor forskellige de to Situationer end var, saa havde de dog noget fælles. Da han stod foran den lave, brunmalede Dør, følte han den samme Beklemthed som i det Øjeblik, da den tjenstgørende Kammerherre sagde til ham: „Værsgo, unge Herre, heriud. Hans Majestæt venter Dem.“

Præsten saa forundret op fra Kirkebogen, som han sad og bladede i, da Wolf traadte ind. Han var ved at spørge, om Assessoren ikke havde truffet nogen i Huset, men Spørgsmaalet døde paa hans Læber, da han bemærkede den dybe Alvor, der laa over Gæstens Træk. Han bød ham derfor hjertelig velkommen og bad ham om at tage Plads i den haarde Lædersofa. Saa snart Wolf havde sat sig, begyndte han fast og rolig, som det var hans sædvanlige Maade at tale paa:

„De maa ikke tage mig det ilde op, Hr. Pastor, at jeg opsøger Dem saa tidlig. Jeg har nemlig en stor Bøn til Dem. Jeg elsker Deres Datter Marianne og nærer intet højere Ønske end at faa hende til min Hustru. Vil og kan De give mig Tilladelse til at anholde om hendes Haand?“

Præsten sænkede Hovedet og stod et Øjeblik i dybe Tanker. Saa havde hans Hustru dog haft Ret, det var noget andet end en blot venskabelig Følelse, der havde ført Wolf til Waldheim. „Jeg maa tilstaa,“ svarede Præsten langsomt, „at jeg var ganske uforberedt paa Deres Spørgsmaal. Sig mig, ved Marianne noget om Deres Følelse, og ved De, om hun nærer samme Følelse overfor Dem?“

Wolf følte noget af det samme som den foregaaende Aften; men han fattede sig hurtigt og svarede:

„Nej, vi har hidtil ikke talt om Kærlighed, dog antager jeg alligevel, Deres Datter ved, hvorfor jeg er kommet, og ikke er vred paa mig derfor.“

„Saa kom De altsaa i den Hensigt at anholde om hendes Haand?“

„Ja, Hr. Pastor. Først da Deres Datter var rejst fra Samaden, mærkede jeg, hvad hun var for mig, og det eneste, der fyldte mig paa Rejsen, var hende.“ — Da Præsten tav, fortsatte han indtrængende: „Jeg ved nok, De kender mig ikke. De ved saa lidt om mig og mine Forhold at det

maaske er svært for Dem at svare. Men vær overbevist om, at jeg staa foran Dem som en alvorlig Mand, der vil svare ærligt paa alle de Spørgsmaal, De monne have Lyst til at stille mig.“

Pastor Høfer smilede hjerteligt.

„Jeg har fuld Tillid til Dem, Hr. Assessor, og jeg kan sige, at i den korte Tid, jeg har kendt Dem, er jeg kommet til at holde af Dem. Men for Mariannes Skyld maa jeg dog stille Dem et Spørgsmaal, før jeg svarer.“ Han gik et Øjeblik urolig frem og tilbage i Værelset, saa blev han staaende foran Wolf og saa forskende paa ham. „Sig mig, Hr. von Baumbach, er De et troende Menneske?“

Wolf rejste sig og svarede inderligt og højtideligt:

„Jeg vil begynde med at sige, at jeg er døbt og opdraget i Kirkens Tro, men jeg ved, at dette Svar ikke er tilstrækkelig, derfor vil jeg oprigtig bekende, hvorledes min Stilling er. Indtil for kort Tid siden stod jeg kold og afvisende overfor alt, hvad der hører Guds Rige til. Gennem Deres Datter lærte jeg først at forstaa, at ydre Fromhed og levende Tro er to forskellige Ting, og lidt efter lidt kom jeg til at misunde hende det Liv og den Glæde i Gud, som hun ejede. Saa kom der en for mig uforglemmelig Dag. Jeg havde foretaget en Bestigelse af Piz Zupo. Jeg kan ikke fortælle Dem, alt hvad jeg oplevede paa denne Tur, men det kan jeg sige: Gud rørte ved min Sjæl, og jeg vendte tilbage med Ønsket om at komme til at eje det samme Liv i Gud. Flere Gange er de gamle Tvivl og Forstandsgruberier vendt tilbage, som f. Eks. i Kirken i Gaar i Begyndelsen. Men under Deres Prædiken svandt alle Tvivl og al Modstand, og skønt jeg ved, jeg har meget tilbage at lære, saa synes jeg dog, at jeg har fundet fast Ankergrund, og det er min oprigtige Beslutning at ville leve et Liv i Samfund med Jesus Kristus.“

Wolf havde udtalt det sidste med sagte Stemme. Nu traadte han hen til Vinduet og trykkede sin hvide Pande imod den kolde Rude. Han var i høj Grad beklemt. Vel vidste han, at hvert Ord, han havde sagt, var sandt og oprigtigt, men kunde Præsten tro det. Han havde staaet foran ham bleg og med sænket Blik. Den hurtige Forvandling forekom sikkert den erfarne Mand mistænkeligt. Og sikkert ogsaa utilstrækkeligt. Hans Trosliv maatte sikkert være meget klarere og dybere, før Præsten kunde give ham sin Datter. Han pressede Læberne sammen som i Smerte. Da følte han en Haand lægge sig paa hans Skuldre, idet Præsten sagde:

„Gud velsigne Dem for Deres Aabenhed og Oprigtighed, min kære unge Ven. Jeg ved nu, at Marianne aldrig vil komme til at opleve, hvad min stakkels Søster maatte opleve. Men De vil tilgive mig, at jeg ved Tanken om hendes Lidelse spurgte Dem saa lige ud for min Datters Skyld. Med Glæde vil jeg se Dem som min Svigersøn, hvis Marianne elsker Dem.“

Ved de sidste Ord havde Wolf stormende vendt sig om og nærmet sig Døren, men de trofaste Øjne, der hvilede paa ham, bragte ham til at forandre sin Beslutning. Fuldt af Henrykkelse løb han tilbage og kastede sig ind til Præstens Bryst. Saa ilede han ud. Præsten vilde følge efter for at gaa ind til sin Hustru. Da han kom uden for Døren, var Wolf allerede langt nede i Haven. Gennem Vinduet havde han nemlig opdaget et Glimt af Marianne. Den unge Pige stod nede i Køkkenhaven og plukkede Bønner, da Wolf kom.

„God Morgen, Frøken Høfer. De har travlt, ser jeg. Mon De har lidt Tid tilovers for mig?“

Forvirret lagde hun de plukkede Bønner ned i en Kurv og løste Forklædet af.

„Saa meget De vil, Hr. Assessor. Men, ikke sandt, De rejser da ikke før end sidste Tog?“

Han saa paa hende med et ejendommeligt Smil.

„Nej, jeg vil gerne blive. Det beror for Resten paa mig? Jeg vil da være den sidste, der ten paa Dem.“

„Under alle Omstændigheder?“

Hun rødmende.

„De vil sikkert intet gøre, der vil lette mig Adskillelsen?“

„De har altsaa ikke let ved at skilles fra gamle Venner?“

„Nej, det har jeg ikke. Og Deres Besøg her var os alle en kær Overraskelse, og særlig jeg vil huske det længe.“

De havde nærmet sig en Bank i Humlegangen, og Wolf sagde:

„Her er ligesaa smukt at sidde som paa Stenen oppe i Beverser Skov. Vil De som den Gang undte mig en Plads ved Siden af Dem?“

Marianne satte sig tav. Wolf tav ogsaa et Øjeblik, saa begyndte han:

„Marianne, hvis De vidste, hvor meget jeg har længtes efter dette Øjeblik og lentes efter at sige Dem, hvad der laa mig paa Hjertet. Og nu synes det mig næsten som om Modet fattes mig.“

Marianne slog Øjnene ned.

„Jeg forstaa ikke, hvad De mener, eller hvad De behøver Mod til at sige.“

Wolf greb hendes Haand, og han følte, at den skælvede let.

(Fortsættes.)